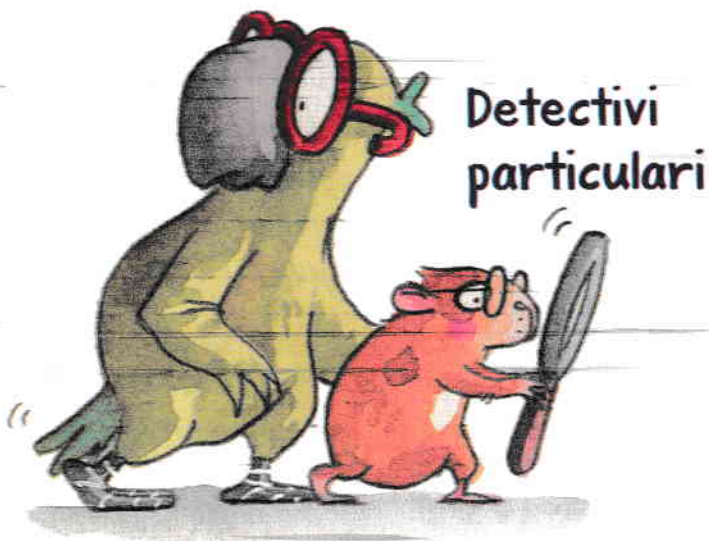

LBRIS

We know
books

Florian Beckerhoff

Niki și Cioc

Ilustrații de Barbara Scholz

Traducere din limba germană
de Iulian Bocai

2022

Capitolul 1

Cine nu doarme se plictisește

— Auzi, Cioc? a întrebat Niki în șoaptă, ca să nu-l audă Pleoști, câinele cu urechi lungi și pleoștite.

— Ce e? a cârâit Cioc de pe stinghia sa, uitându-se în jos.

La lumina lunii care pătrundea pe fereastră, își vedea prietena, porcușorul de Guineea, tolănită undeva pe podea. Cu gheara dreaptă, papagalul și-a scos ochelarii de sub aripă, i-a șters puțin cu penele și și i-a pus pe cioc. Acum o vedea bine pe Niki. Nu părea prea fericită.

— Ce e? a întrebat Cioc.

— Nimic, a spus Niki.

— Cum adică nimic?

— Adică nimic.

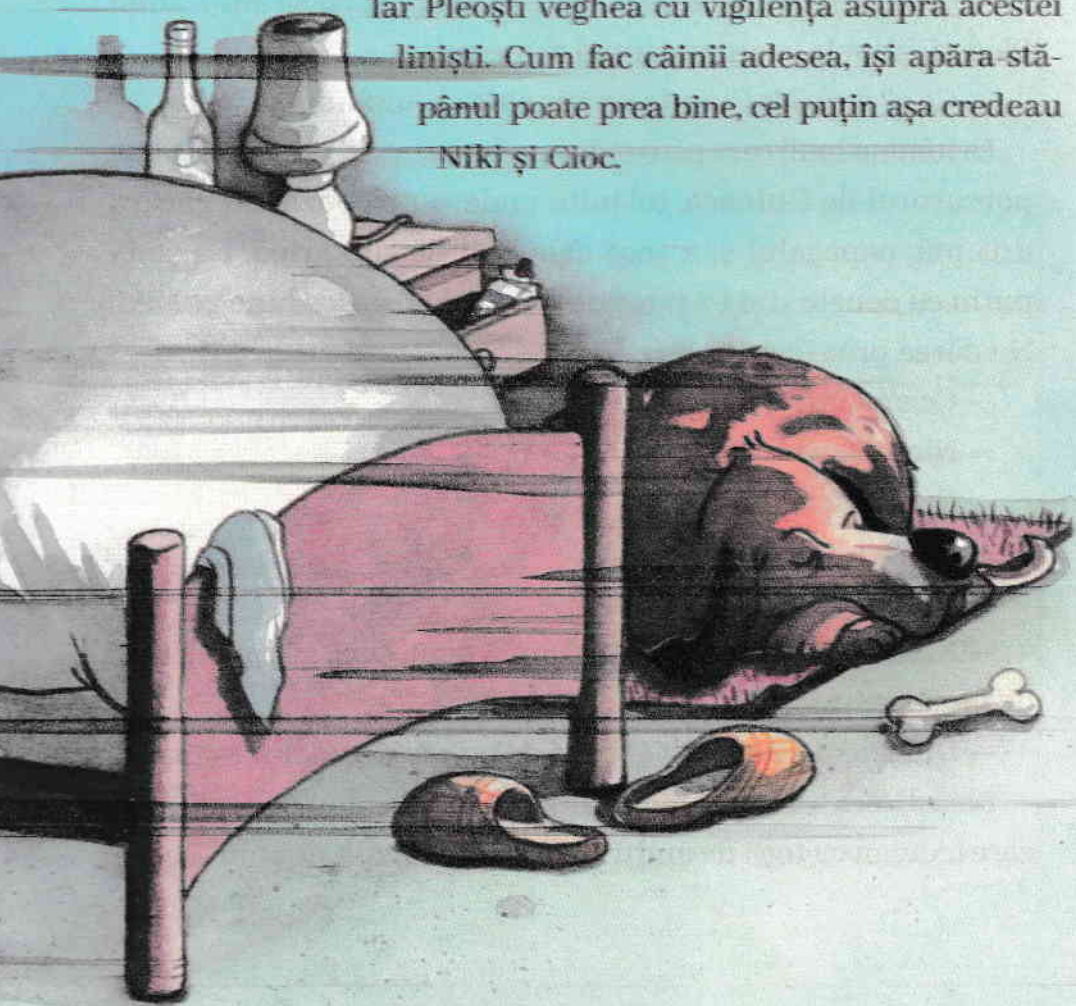
— Nimic?

— Nimic. Nimicuța. Nu se întâmplă nimic aici. M-am plictisit de moooaaarteee!

— Gura acolo, a mârâit Pleoști de pe covorașul de lângă pat. Pleoști era câinele domnului Locke, bătrânul detectiv, la care locuiau cu toții de mulți ani. De luni de zile, domnul Locke

nu se strecoare decât ca să se îmbrace într-un halat cadrilat și să-și pună papucii de pâslă, după care se așeza în fotoliu. Înainte rezolva un caz pe zi, câteodată câte două sau cinci până la șase și într-o zi chiar unsprezece. Niki și Cioc îl ajutau întotdeauna – Cioc fiindcă putea să vadă lucruri din aer, iar Niki fiindcă avea mirosul și auzul foarte fine și putea să se strecoare prin toate cotloanele. Dar vremurile acelea apuseseră de mult. De când domnul Locke făcuse nouăzeci de ani și doctorul îl sfătuisese să se mai menajeze, nici măcar nu mai răspundea la telefon.

lar Pleoști veghea cu vigilență asupra acestei liniști. Cum fac câinii adesea, își apăra stăpânul poate prea bine, cel puțin așa credeau Niki și Cioc.

— Sac puturos, mormăi Cioc, referindu-se, desigur, la Pleoști, nu la domnul Locke.

El și Niki îl iubeau mult pe bătrân. La urma urmei, doar îi scosese de la adăpostul de animale. Ba chiar le cumpăraseră și primele perechi de ochelari porcușorului hipermetrop și papagalului miop. Numai Pleoști asta îi enerva. Sărea ca ars la cel mai mic deranj, așa de mult se îngrijea de liniștea sa și a stăpânului său. Poștașul nu trebuia decât să întrebe dacă poate să lase un pachet pentru vecini, că Pleoști și începea să latre ca nebunul, ceea ce domnului Locke nu-i plăcea, iar lui Niki și Cioc le spărgea timpanele. Era de neoprit.

— Liniște, a mârâit Pleoști încă o dată. Chiar acum!

— Bine, a spus Cioc. Tu dormi în continuare acolo toată viața ta de câine.

Dând repede din aripi, Cioc a zburat pe pervaz. Penele sale verzi străluceau la lumina lunii și a felinarelor. Strada Brutarilor, cu casele sale gri înșirate monoton una după alta, părea părăsită. Nu se întâmpla nimic acolo. Deodată, a auzit un țipăt în spate, urmat de o bufnitură. Pleoști a mârâit furios.

— Au! a chițăit Niki.

Căzuse în timp ce încerca să se urce pe draperie.

— Bietul meu fund!

— Trebuia să spui, a certat-o Cioc ușor și a zburat jos ca s-o apuce cu gheara stângă de ceafă și s-o așeze pe pervaz.

Acum stăteau amândoi pe pervaz, uitându-se pe geam.

— Până și-n țara Plictiselii de Moarte se întâmplă mai multe lucruri, a spus Niki după o vreme, oftând.

— Ce țară?

— Țara Plictiselii de Moarte. Acolo nu se întâmplă nimic, a spus Niki. Chiar nimic, și tot se întâmplă mai multe decât aici. Aici nu se întâmplă nici măcar nimic.

— Da, zero barat, a zis Cioc. Căpitanul Nas de Castravete și-ar fi pus mateloții să vâslească abitir ca să ieșim din situația asta. Dar există suficienți hoți pe lume, poți să fii sigură de asta. Doar că nu se arată. Pe vremuri, domnul Locke obișnuia să-i găsească.

— Mai știi cum l-am prins atunci cu el pe hoțul de banane? a întrebat Niki.

— Da, ce vremuri... a spus Cioc cu nostalgie. Sfântă nucă de cocos! Ce l-am mai urmărit pe tipul ăla!

— Da, ce vremuri, a oftat Niki.

Și-a scos ochelarii și i-a frecat de peticul alb de blană din piept ca să-i curețe. Fără ochelari, toate lucrurile din apropiere se vedeau ca prin ceață.

— Ai văzut? a întrebat Cioc, foarte agitat dintr-odată.

— Ce anume? a zis Niki, punându-și ochelarii repede la loc.

— Acolo! Tocmai ce a ieșit un om din lucarna aia!

Și chiar așa era. Niki vedea și ea o umbră furișându-se peste acoperișuri.

— Domnule Locke! Un
hoț! a chițăitea emoționată.

— Liniște! a mârâit Pleoști.
Liniște absolută vreau! Că de nu,
la adăpost cu voi, ochelariștilor!

Niki a dat să răspundă, dar apoi și-a zis
că mai bine tace.

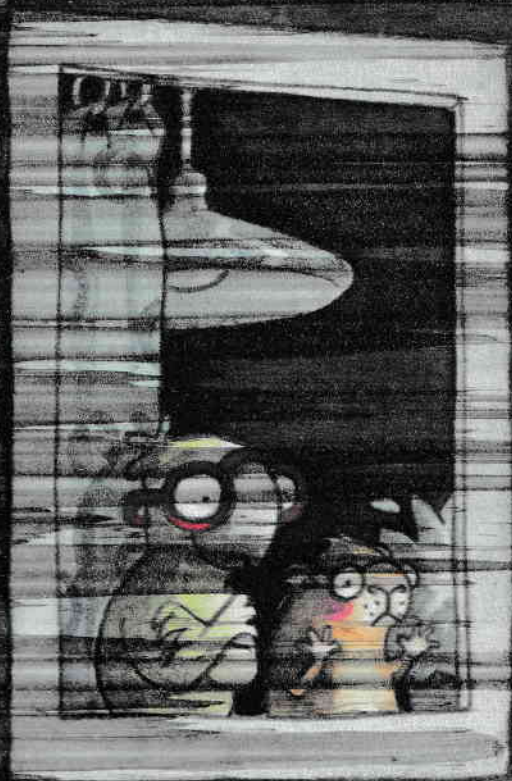
Pleoști nu mai era tânăr și era, într-adevăr, foarte leneș,
dar tot nu era bine să te pui cu el. Încă putea să latre teribil de

LBDIS

We know
books

care și tu nu poți să i-o dai Domnului Locke îl făcea câteodată necugetat.

De când bătrânul detectiv dormea toată ziua. Pleoști făcea pe șeful morocănos al casei. Domnul Locke, blând cum era, nu se îndura să-l certe, fiindcă Pleoști nu voia, la urma urmei, decât să-l apere. Chiar și așa, doctorul nu spusese

că-n casă trebuia să se păstreze o tăcere mormântală.

Niki și Cioc se mai rămas o vreme pe pervaz. Bărbatul de pe acoperișul de vizavi dispăruse de parcă nici n-ar fi fost.

— Ar fi trebuit să pornim imediat pe urmele lui, a șoptit Cioc, înfomdindu-se și răcaind pervazul cu ghearele. Cum făceam înainte!

— Mhm, a spus Niki. Oare ce căuta acolo sus?

Au mai scrutat o vreme întunericul nopții, unde iarăși nu se întâmpla nimic, și s-au dus în cele din urmă să se culce.

Auzi, Cioc? a întrebat Niki după o vreme din cutia ei.

— Ce e?

— Îmi tremură mustățile.

Cioc a râs bucuros, fiindcă asta nu se mai întâmplase de multă vreme. Când îi tremurau lui Niki mustățile, întotdeauna se întâmpla ceva interesant.

Cioc ar fi pariat și-un picior de lemn pe asta, dacă ar fi avut unul, așa cum avea fostul lui căpitan Nas de Castravete, pe a cărui corabie — cu numele de Esperanza — trăise cândva.

— Auzi, Cioc? a mai întrebat Niki o dată.

— Acuma ce mai e? a răspuns Cioc obosit.

— Somn ușor, a spus Niki.

— Somn ușor și ție, a spus Cioc.

Capitolul 2

Doamna Perla și iepurașul ei mic

— Bună dimineațaaaaaaa!

Vocea cristalină și sprintară a doamnei Perla i-a trezit pe Niki și Cioc din somn. Pleoști era deja în picioare, dădea din coadă și întindea spre ea zgarda lui argintie. Avea mare nevoie să iasă din casă. Durdulia doamnă Perla se îngrijea de ani de zile de casa domnului Locke. Gătea, făcea curățenie, spăla rufele și, de când domnul Locke nu mai părăsea locuința, îl scotea și pe Pleoști la plimbare. Astăzi purta o geacă bleu cu guler îmblănit.

— Haide, iepurașul meu mic, a spus ea, după care i-a pus zgarda și-au plecat.

— Pfui, a făcut Niki și s-a întors pe cealaltă parte în cutia ei. În sfârșit, liniște și pace!

— Ce lingău, a spus Cioc.

— I-a zis „iepuraș“, a chicotit Niki și chiar și Cioc a izbucnit în râs.

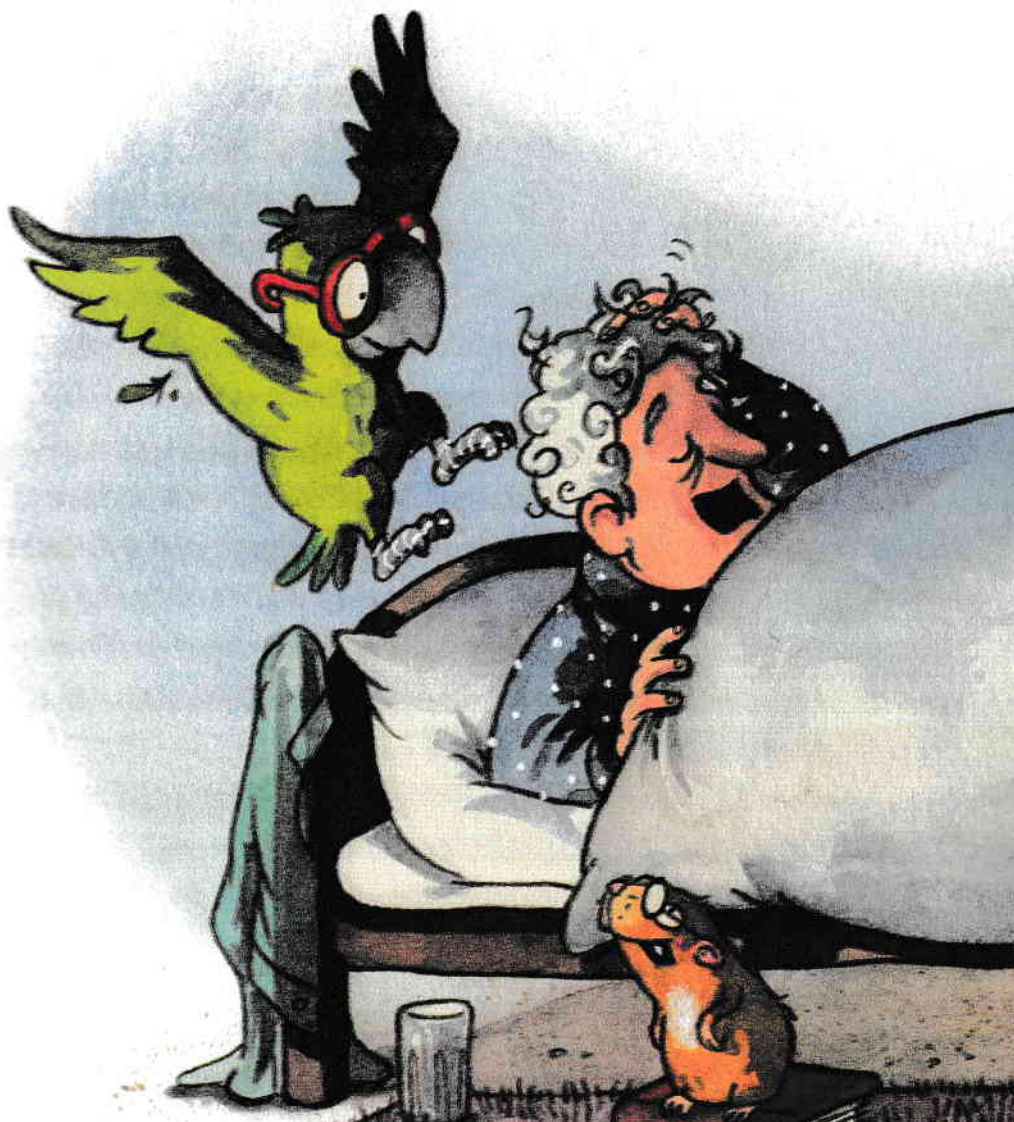
— Iepurașul meu mic! a spus el, maimuțărind-o pe doamna Perla.

Niki nu se mai putea opri din chicotit, așa de amuzant i se părea.

— Pleoșturică iepurică, fredona Cioc.

Domnul Locke a început să tușească și au tăcut amândoi până au înțeles că de fapt și el râdea.

— Haide, iepurică, să ieșim la plimbărică! a spus Cioc mai departe și-au râs toți trei până când li s-au umplut obrajii de lacrimi.

Niki a sărit din cutie și s-a dus lângă patul domnului Locke. Cioc și a întins aripile și s-a alăturat. I-au povestit detectivului ce văzuseră noaptea trecută.

— Ei, a spus domnul Locke, trecându-și mâna prin părul alb și creț. Dar n-avem niciun caz, nu? Doar nu e interzis să te cațări noaptea pe case.

— Dar e suspect! a strigat Niki emoționată.

— Chiar și dacă aș fi sigur că s-a întâmplat ceva, știți bine că ar trebui de fapt să sun la poliție. Sunt prea obosit și slăbit ca să mai fac pe detectivul. Și să vă duceți singuri e prea periculos.

Și a închis ochii și a adormit la loc. Chicotea în somn, aducându-și aminte cum răsuseră cu toții.

Imediat după aceea, s-a auzit cheia doamnei Perla în ușă și era imposibil să nu auzi și găfăitul lui Pleosti. Niki și Cioc s-au grăbit să ajungă la locurile lor și s-au făcut că dorm.

După ce doamna Perla le-a pus mâncare și apă proaspătă, l-a trezit pe domnul Locke și l-a ajutat să se așeze în fotoliu.

Apoi și-a pus șortul cel roz și s-a retras în bucătărie. Niki și Cioc s-au prefăcut că abia acum se trezesc și s-au pus pe mâncat. Ceva mai târziu, mirosul de supă de legume a umplut întreg apartamentul.

— Bietul domn Locke, a oftat Niki. Îi dă legume gătite.

— Oamenilor le plac, a spus Cioc. E incredibil.

— Nici nu-i de mirare că e tot timpul obosit, a spus Niki.